

ת"פ 52978/02/13 - מאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם - ט ג

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 52978-02-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ג
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת
ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד

הנאשם - ט ג ע"י עוה"ד אלי מסטרמן

הכרעת דין

הערה מקדימה

מועד מתן הכרעת הדין היה קבוע ליום 13.10.15. במועד זה נכחו באולם בית המשפט הנאשם, בא כוחו ובאת כוח המאשימה. עקב תקלה במערכת "נט המשפט" מאותו היום לא ניתן היה להיכנס למערכת זו על מנת להוציא מתוכה את העתק הכרעת הדין לשם מסירתה לצדדים. בא כוח הנאשם ביקש שבית המשפט יודיע לצדדים, בנוכחות הנאשם, את תוצאת הכרעת הדין ושהנוסח המלא של הכרעת הדין יישלח לצדדים לאחר שהתקלה תוסר. באת כוח המאשימה לא התנגדה לבקשה זו. על כן, הודעתי לנאשם ולבאי כוח הצדדים שהנאשם הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום והדין נדחה למועד מאוחר יותר לטיעונים לעונש. על כן, משניתן כעת להיכנס למערכת "נט המשפט", להלן נוסח הכרעת הדין אשר תישלח לצדדים על ידי המזכירות.

כתב האישום

1. כתב האישום כולל ארבעה אישומים אשר מתייחסים לעבירות שבוצעו כנגד אשתו שעימה התגורר (להלן: **המתלוננת**) בבית בתחומי העיר לוד (להלן: **הבית**).

2. האישום הראשון: על פי עובדות האישום הראשון, ביום 12.11.12 בשעות הבוקר, בשיחה טלפונית שניהלו הנאשם והמתלוננת, ולאחר ויכוח שנתגלע ביניהם שנוגע לגירושים וחובות, אמר הנאשם למתלוננת: "אם לא תשלמי את החובות, אני אבוא ואזין אותך ואת אח שלך". על כן, יוחס לנאשם ביצוע עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

3. האישום השני: על פי עובדות האישום השני, במהלך חודש אפריל 2012, בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם לר ד (להלן: ר), גיסה של המתלוננת, בתוך הבית, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס בצווארה, חנק אותה והפיל אותה לרצפה. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלוננת חבלה בדמות אדמומיות על צווארה. על כן, מיוחס לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

4. האישום השלישי: על פי עובדות האישום השלישי, במהלך חודש ינואר 2012 בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת, חבט הנאשם במצחה. על כן, יוחסה לו עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

5. האישום הרביעי: על פי עובדות האישום הרביעי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך לאחר יום 12.11.12, אמר הנאשם לר: "תשמע, יש בינינו כבוד. היה לי ולחנה [המתלוננת] משפט ואני הבנתי שהיא אמרה את השם שלך בחקירה ושאי הייתי נוכח במקרה שהוא חנק אותה, ואני מבקש ממך אם יקראו לך למשטרה, אל תספר כלום. תגיד שסתם צחקנו, לא רבנו ולא היה כלום". בעקבות זאת, מיוחסת לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

הגשת אמרות חוץ של עדי התביעה על ידי ההגנה

6. קיימים שני עדי מרכזים שהעידו במסגרת פרשת התביעה והם המתלוננת ור, גיסה של המתלוננת שהינו נשוי לאחותה. במהלך שמיעת עדותם של המתלוננת ור, בשלב החקירה הנגדית, הנאשם ביקש להגיש את הודעותיהם במשטרה. מדובר בשתי הודעות של המתלוננת, אחת מיום 12.11.12 (נ/1) ואחת מיום 3.12.12 (נ/2), והודעה אחת של ר מיום 3.12.12 (נ/3). הודעות אלה הוגשו על ידי הנאשם במטרה להצביע על סתירות בדבריהם אשר לטענתו הן סתירות מהותיות ואשר מלמדות על חוסר אמינותם. לטענת הנאשם המתלוננת ור תיאמו גרסאות ביניהם על מנת להפיל אותו על לא עוול בכפו.

7. יוזכר, שהלכה פסוקה היא שראייה שמוגשת לתיק בית המשפט איננה נושאת את "תווית מגישה", קרי שניתן לעשות בה שימוש בין לטובתו ובין לרעתו של הצד שהגיש את הראייה (ע"פ 4004/93 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 133, 150 - 152).

8. יוצא מכך שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בהודעותיהם של המתלוננת ור שהוגשו מטעם הנאשם, בין לטובתו ובין לרעתו, קרי בין לצורך חיזוק גרסתו לגבי אופן השתלשלות האירועים נשוא ארבעת האישומים ובין לצורך חיזוק גרסת המתלוננת, הכל על פי שיקול דעתו של בית המשפט ביחס לאופן הערכת מכלול הראיות.

9. כמו כן, הלכה פסוקה היא שאמרת חוץ של עד שמוגשת מטעם ההגנה במהלך חקירה נגדית בהליך

פלילי היא ראייה קבילה ל-"**לעצם אמירת הדברים**" על ידי אותו עד ויכולה לשמש ככלי משני בידי בית המשפט לצורך בחינת מהימנותו של אותו עד (ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

10. במקרה שבפני, כפי שיובהר בהרחבה בהמשך, הודעותיהם של המתלוננת ור במשטרה בהיותן ראיות קבילות לעניין "עצם אמירת הדברים" שמופיעים בהם על ידם, מחזקות את מסקנתי שעדותם בבית המשפט היא מהימנה. הווה אומר, הודעות אלה, שאמנם הוגשו על ידי ההגנה במטרה להצביע על סתירות, בסופו של יום, חיזקו בעיני את התשתית הראייתית כנגד הנאשם.

האישום הראשון

11. בהודעתה של המתלוננת במשטרה מיום 12.11.12 היא ציינה כדלקמן (נ/2, ש' 2 - 12):

א. באותו היום התקשרה אל הנאשם מטלפון הנייד על מנת להודיע לו שהעירייה עיקלה רכב שנמצא ברשותם (להלן: **השיחה**).

ב. בתגובה, הנאשם אמר לה: "אם לא תשלמי את החובות, אני יבוא ואזיין אותך ואת אח שלך". בנוסף, הנאשם גם קילל את אמה של המתלוננת.

ג. לטענת המתלוננת, בינה לבין הנאשם קיים סכסוך כספי מאחר והנאשם לא משלם את מזונותיה ואת מזונות ילדיהם המשותפים.

ד. הנאשם גם הוסיף ואמר לה שיקרע אותה.

ה. הנאשם והמתלוננת לא גרים יחד מאז חודש מאי 2012.

ו. ר התגורר בביתה של המתלוננת יחד עם אשתו, שהיא אחותה של המתלוננת.

12. כל האמור לעיל בפסקה 11, סעיפים קטנים א - ו, שהינם גרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרה, יקראו להלן "**ליבת האירוע**".

13. ביום 3.12.12 בשעה 11:18 נגבתה הודעה במשטרה מר (נ/3) ע"י השוטרת זיו גליבוב (להלן: **זיו**). ובאותו היום בשעה 12:41, זיו גבתה הודעה נוספת מהמתלוננת (נ/2). ר ציין בהודעתו שהגיע לביתה

של המתלוננת על מנת לבקרה וראה את המתלוננת מתקשרת לנאשם מהטלפון הנייד והשיחה היתה על מצב של "רמקול" ולכן הצליח לשמוע את השיחה. לטענתו, בעת שהמתלוננת אמרה לנאשם שהוטל עיקול על רכבו, הנאשם אמר לה "אני יזיין אותך ואת אחיך ואת אמא שלך". בהודעתה של המתלוננת שנמסרה מיד לאחר שר מסר את הודעתו, היא ציינה שדיברה מהטלפון של ר שהיה על מצב של "רמקול" ושר היה נוכח בבית מאחר והגיע על מנת לקחת את ילדיו. לטענתה, היא דיברה מתוך אחד החדרים, וזאת כאשר ר לא היה איתה באותו חדר בעת שניהלה את השיחה עם הנאשם (נ/2, ש' 2 - 9).

14. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט היא חזרה על **ליבת האירוע** כפי שנמסרו בהודעתה הראשונה וכן חזרה גם על הדברים שמסרה בהודעתה השניה. המתלוננת ציינה שאיננה בטוחה אם ר שמע את השיחה או לא מאחר ודיברה בטלפון באחד החדרים כאשר דלת החדר היתה סגורה (פרוט' עמ' 7 ש' 14 - 24, עמ' 9 ש' 16 - 31, עמ' 11 ש' 8 - עמ' 12 ש' 8, עמ' 13 ש' 11 - 17, עמ' 15 ש' 5 - עמ' 16 ש' 4).

15. בעדותו של ר בבית המשפט הוא מסר דברים זהים לדברים שמסר במשטרה (פרוט' עמ' 21 ש' 20 - עמ' 22 ש' 11, עמ' 25 ש' 1 - עמ' 26 ש' 24).

16. הנאשם אישר בשתי הודעותיו במשטרה ובבית המשפט שהמתלוננת התקשרה אליו ושוחחה איתו לעניין הצורך בכיסוי החובות שנצברו והודיעה לו שרכבו עוקל, אך הכחיש שאיים עליה (ת/1, ש' 7 - 18; ת/2, ש' 11 - 17; פרוט' עמ' 29 ש' 31 - עמ' 30 ש' 2).

17. הנאשם הצביע על מספר סתירות שבעיניו יש בהן בכדי לכרסם באופן משמעותי מאמינותם של המתלוננת ור:

א. בשונה מהודעתה השניה במשטרה, המתלוננת לא אמרה בהודעתה הראשונה שר היה נוכח בבית.

ב. המתלוננת אמרה בהודעתה השניה במשטרה שהשיחה בוצעה מהטלפון הנייד של ר (נ/2, ש' 4) וחזרה על כך בעדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 13 ש' 1 - 8). לעומת זאת, ר העיד בבית המשפט שהשיחה בוצעה מהטלפון של המתלוננת ולא מהטלפון שלו, על אף שבהמשך לא שלל את האפשרות שיתכן והשיחה בוצעה מהטלפון שלו (פרוט' עמ' 25 ש' 20 - 28).

ג. המתלוננת העידה בבית המשפט שבעת שבוצעה השיחה היתה באחד החדרים בביתה כאשר הדלת היתה סגורה ור היה מחוץ לחדר (פרוט' עמ' 13 ש' 15 - 16). בעוד שר טען שהיא היתה בסלון והוא היה לידה (פרוט' עמ' 25 ש' 10 - 11).

ד. המתלוננת העידה שבעת קורות השיחה, ר הגיע לבקרה במטרה לאסוף את ילדיו שהיו בביתה (נ/2, ש' 7). לעומת זאת ר טען שבאותו יום אשתו וילדיו היו בכלל בחו"ל (פרוט' עמ' 26 ש' 1-7).

18. לא התרשמתי שסתירות אלה יש בהן בכדי לגרוע מאמינות עדותם של המתלוננת ור לעניין "ליבת האירוע", קרי, לעניין הפרטים הבאים: עובדת מגוריו של ר בביתה של המתלוננת; עובדת היות הנאשם והמתלוננת פרודים מזה מספר חודשים בעת התרחשות השיחה; העובדה שהמתלוננת היא זו שהתקשרה לנאשם על מנת להודיע לו על עיקול שהוטל על רכבו; תוכן האיום שאותו השמיע הנאשם כלפי המתלוננת וכלפי אחיה, היינו שאם לא תסגור את החובות "אני יבוא ואזיין אותך ואת אח שלך". יש להדגיש ש-"ליבת האירוע" עוברת כחוט השני בכל העדויות שלהלן: שתי הודעותיה של המתלוננת במשטרה, עדותה בבית המשפט, הודעתו של ר במשטרה ועדותו בבית המשפט.

19. הדעה המקובלת היא שבעת שבועות שבוחנים את שאלת מהימנותו של עד, יש לבדוק את אמינות הגרסה כמכלול והעובדה שקיימות סתירות בנקודות מסוימות אין בה כשלעצמה בכדי לפגום במהימנות העדות (ראו למשל דבריו של כבוד השופט דנציגר בפסקה 34 לפסק דינו ב-ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.6.14)). בפסיקה נקבע גם כי יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטיבו של הזיכרון האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות תמיד ניתן למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי (ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.11) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

20. הסתירות שעליהן הצביע הנאשם במקרה שבפני, הן לא יותר מאשר "תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי" ואין בהם בכדי להצדיק הפחתה ממשקל עדותם של המתלוננת ור. לסיכום, הנני קובע שיש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באירוע נשוא האישום הראשון, וזאת מהנימוקים הבאים:

א. עדותה של המתלוננת במשטרה (בשתי הודעותיה) תאמה את עדותה בבית המשפט, וזאת לעניין "ליבת האירוע". התאמה זו משמשת ככלי בידי בית המשפט לבחינת מהימנות עדותה.

ב. עדותה של המתלוננת נתמכת בעדותו של ר.

ג. עדותו של ר במשטרה, לעניין "ליבת האירוע", היתה זהה לעדותו בבית המשפט. התאמה זו משמשת ככלי בידי בית המשפט לבחינת מהימנות עדותו של ר.

ד. לא נתגלו סתירות "מהותיות" בעדותה של המתלוננת לעומת עדותו של ר, ואשר יש בהן בכדי לכרסם ממהימנות עדותם.

21. לפיכך, הנני קובע שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה, היינו האירוע נשוא כתב האישום התרחש מעל לכל ספק סביר. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת האיומים שמיוחסת לו באישום הראשון.

האישום השני

22. בהודעתה הראשונה של המתלוננת במשטרה מיום 12.11.12 היא ציינה שבמהלך חודש אפריל 2012, הנאשם חזר לבית כאשר הוא עצבני עקב מחלוקת שהייתה בינו לבין אחיה. בהמשך, עם הגיעו לבית, הנאשם רב עם ר ומשכנסה ביניהם במטרה להפריד, הנאשם חנק אותה (נ/1, ש' 14 - 16). בהודעתה השניה במשטרה מיום 3.12.12, המתלוננת הוסיפה שכתוצאה מהחניקה היא נפלה ובתשובה לשאלה האם נותרו סימנים על גופה מהחניקה השיבה בחיוב (נ/2, ש' 10 - 14). המתלוננת מסרה דברים דומים (פעולת חניקה שהותירה סימנים על צווארה ולאחריה נפילה על הרצפה) בעדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 8 ש' 5 - 23, עמ' 10 ש' 2 - 6, עמ' 14 ש' 6 - 14, עמ' 16 ש' 14 - 28, עמ' 17 ש' 4 - 17).

23. גרסתו של הנאשם בהודעותיו במשטרה לעניין האירוע נשוא האישום השני הייתה קצרה ולקונית. בהודעתו הראשונה כל שנאמר על ידו לעניין זה היה **"זה שקר"** (ת/1, ש' 21 - 23). בהודעתו השניה מיום 4.12.12, בתשובה לשאלה האם חנק את המתלוננת בנוכחותו של ר השיב: **"לא היה"** (ת/2, ש' 38 - 42). גם בעדותו בבית המשפט הנאשם מסר עדות קצרה ולקונית לגבי האירוע נשוא האישום השני וכל שנאמר על ידו בחקירה הראשית הוא: **"קראו לי למשטרה ואמרו לי שאימתי עליה ושאני רבתי איתה, ואמרו שבאיזה חודש, באיזה שלב, אני רציתי לחנוק אותה ונתתי לה מכה. אמרתי הדבר הזה לא היה, לא קרה. זהו"** (פרוט' עמ' 30 ש' 2 - 4). גם בחקירתו הנגדית הנאשם לא הרחיב וכל שנאמר על ידו היה **"לא היה מצב כזה"** (פרוט' עמ' 31 ש' 10). הא ותו לא.

24. מתשובותיו של הנאשם, לא ברור מה היא כוונתו של הנאשם במילים **"זה שקר"** ו-**"לא היה"**:

א. האם הנאשם רצה לומר שהאירוע נשוא האישום השני **לא קרה כלל**, היינו לא היה כל אירוע במהלך אפריל 2012 שבמהלכו חזר לבית עצבני עקב מחלוקת עם אחיה של המתלוננת, ועם הגיעו לבית התעורר ויכוח בינו לבין ר שבמהלכו חנק והפיל את המתלוננת; או שמא -

ב. כן היה אירוע שבו הגיע לבית עצבני והתעורר ויכוח בינו לבין ר אך **לא חנק ולא הפיל את המתלוננת**.

25. עדותו של הנאשם בנוגע לאישום השני לוקה בחסר ונעדרת מימד של זמן ומקום. על פניו, הרושם שמתקבל הוא שמדובר בהכחשה גורפת של כל האירוע. יודגש, שבניגוד לטענות שהעלה הנאשם

באמצעות בא כוחו בשלב הסיכומים, הנאשם לא העלה כל טענה בעדותו במשטרה ולא כל שכן בחקירתו הראשית בבית המשפט, שהוא סבור שהמתלוננת ור עשו יד אחת נגדו על מנת להפלילו לשווא במטרה לקדם אינטרס כלכלי של שניהם להוציאו ממנו כספים שלא כדין (ראו סיכומי בא כוח הנאשם בפרוט' עמ' 41 ש' 29 - עמ' 42 ש' 11, עמ' 42 ש' 28 - 32, עמ' 45 ש' 9 - 11).

26. אומנם, הנאשם ציין בעדותו בבית המשפט כי המתלוננת חפצה לנקום בו בשל כך שלא קיבלה ממנו כספים (פרוט' עמ' 30 ש' 6 - 10), אך הוא לא הסביר מדוע, בעיניו, ר מבקש גם כן לנקום בו על ידי "איחוד כוחות" עם המתלוננת, וזאת כאשר הנאשם הבהיר בחקירתו הנגדית שר היה בשבילו "כמו אח" ושהנאשם הוכה בתדהמה עת שנודע לו שר העיד כנגדו (פרוט' עמ' 33 ש' 6, ש' 30 - 36).

27. קיים פער בלתי מוסבר בין עדותו הלקונית של הנאשם בבית המשפט לבין הרטוריקה שבסיכומים שקיים תיאום גרסאות קונספירטיבי בין המתלוננת לבין ר. פער זה, שאין לו גיבוי בראיות, לא כל שכן בעדותו של הנאשם בחקירה הראשית בבית המשפט, מוביל, מניה וביה, למסקנה שיש לדחות את התיאוריה הקונספירטיבית שהעלה הנאשם, בהיותה חסרת כל יסוד.

28. לסיכום, הנני קובע שיש לתת משקל מלא לעדותה של המתלוננת בנוגע לאירוע נשוא האישום השני, וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. קיימת התאמה בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט, שהינה ראייה ל-"אמיתות התוכן", לבין הודעותיה במשטרה שהינן ראיות ל-"עצם אמירת הדברים", וזאת כאינדיקציה למהימנות עדותה.

ב. קיימת התאמה בין עדותו של ר בבית המשפט, שהינה ראייה ל-"אמיתות התוכן", לבין הודעתו במשטרה, שהינה ראייה ל-"עצם אמירת הדברים", וזאת כאינדיקציה למהימנות עדותו.

ג. עדותה של המתלוננת שהנאשם חנק אותה עד להותרת סימנים על צווארה ולאחר מכן הפילה על הרצפה, נתמכת בעדות מהימנה של ר שהיה **עד ראיה** לאירוע.

ד. אין מקום להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת לגבי האירוע נשוא האישום השני בשל איחור בהגשת התלונה למשטרה ושהתלונה על מכלול האירועים בבת אחת (האישומים 1, 2 ו-3) רק ביום 12.11.12. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ

8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

ה. עדותו של הנאשם היתה לקונית וחסרה והתאפיינה בהכחשה גורפת תוך העלאת תזה, בשלב הסיכומים, בדבר קיומה של קונספירציה בין המתלוננת לר בכך שתיאמו גרסאות ביניהם לצורך הפללתו לשווא, כאשר תזה זו נעדרת כל אחיזה בחומר הראיות. עדותו הלקונית של הנאשם, לרבות בנקודה זו, היא נתון משמעותי שמצדיק הפחתה ממשקל עדותו.

29. על כן, הנני קובע שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בהליך פלילי ומרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג שיוחסה לו באישום השני.

האישום השלישי

30. בהודעתה הראשונה של המתלוננת מיום 12.11.12 היא ציינה שבמהלך חודש ינואר 2012 היא הבחינה בנאשם מנהל שיחות "צ'אט" דרך המחשב עם נשים אחרות, ולאחר שהעירה לו על כך, הנאשם נתן לה מכת אגרוף במצח שהעיפה את משקפיה והותירה סימן על מצחה (נ/1, ש' 20 - 23). בהודעתה השנייה של המתלוננת במשטרה מיום 3.12.12 היא לא נשאלה על האירוע נשוא האישום השני ולכן הודעה זו איננה רלבנטית לאישום השני. בעדותה בבית המשפט המתלוננת מסרה דברים דומים לאלה שמסרה בהודעתה הראשונה במשטרה (פרוט' עמ' 8 ש' 24 - עמ' 9 ש' 8, עמ' 10 ש' 7 - 11, עמ' 16 ש' 5-8).

31. יש לציין שעדותה של המתלוננת לעניין האירוע נשוא האישום השלישי היא **עדות יחידה**. מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכך כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471; רע"פ 8884/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

32. הנאשם נשאל בחקירתו הראשונה במשטרה אודות האירוע נשוא האישום השני וענה "**לא היה דבר כזה**" (ת/1, ש' 24 - 26). בחקירתו השניה במשטרה הנאשם לא נשאל אודות האירוע נשוא האישום השלישי ולכן אמרה איננה רלוונטית לאישום השלישי (ראו ת/2).

33. במהלך חקירתו הראשית של הנאשם בבית המשפט, **זוה העיקר**, הנאשם **לא העיד כלל** לגבי האירוע נשוא האישום השלישי (ראו חקירתו הראשית בפרוטוקול עמ' 29 ש' 19 - עמ' 30 ש' 10). בפועל, בחקירתו הראשית הנאשם לא אמר דבר לגבי האישום השלישי וגם לא הכחיש אותו, כפי שעשה במשטרה. כמו כן, הנאשם גם לא נחקר בחקירה נגדית לגבי האירוע נשוא האישום השלישי.

34. בנסיבות אלה, בכל הנוגע לאישום השלישי, יש בפני בית המשפט התייחסות מטעם הנאשם לאישום זה רק בהודעה הראשונה שלו במשטרה שבה מסר הכחשה גורפת של האירוע. הא ותו לא. לאור העובדה שהנאשם לא העיד בחקירה ראשית בבית המשפט לגבי אישום זה, יש **להפחית** ממשקל עדותו בהודעתו הראשונה במשטרה שלפיה מסר הכחשה גורפת של האירוע.

35. על כן, הנני קובע שלמרות העובדה שעדותה של המתלוננת לגבי האישום השלישי היא עדות יחידה, יש לתת לעדות זו את מלוא המשקל וזאת מהנימוקים הבאים:

א. מהימנות עדותה של המתלוננת, כפי שנקבעה לעניין האישום הראשון והשני, יש בה בכדי להקרין על מהימנות עדותה לעניין האישום השלישי.

ב. לגבי האישום השלישי, יש לערוך **הפחתה** ממשקל עדותו של הנאשם בהודעתו הראשונה במשטרה ושבה טען שהאירוע לא התרחש כלל, וזאת מהטעם שלא העיד כלל על אירוע זה בחקירתו הראשית בבית המשפט.

36. לפיכך, הנני קובע שאשמו של הנאשם הוכח מעל לכל ספק סביר והנני מרשיעו בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג שמיוחסת לו באישום השלישי.

האישום הרביעי

37. בהודעתו של ר במשטרה נאמרו הדברים הבאים (מ/3, ש' 27 - 32):

"ש. עוד משהו שאתה רוצה להגיד?"

ת. לפני כשבועיים שלוש אני הגעתי בשעות הלילה לעבודה שבה עובד טימור במפעל דבוש בזיתן בכדי לבדוק אופציה לעבוד שם ואז טימור ניגש אליי ואמר לי: "תשמע, יש בינינו כבוד, היה לי ולחנה משפט ואני הבנתי שהיא אמרה את השם שלך בחקירה ושאני הייתי נוכח במקרה שהוא חנק אותה ואני מבקש ממך אם יקראו לך למשטרה אל תספר כלום, תגיד שסתם צחקנו, לא רבנו ולא כלום..."

ש. ואיך אתה הגבת?

ת. אני אמרתי לו שאם יקראו לי אני יודע מה להגיד".

38. ר מסר דברים דומים לדברים הנ"ל גם בעדותו בבית המשפט (פרוט' עמ' 22 ש' 12 - 29, עמ' 27 ש' 22-28).

39. הנאשם נחקר תחת אזהרה לגבי האירוע נשוא האישום הרביעי ביום 4.12.12 ואישר שהוא הגיע למקום עבודתו במפעל "דבוש" אך הכחיש שראה את ר במקום או שהתנהלה ביניהם שיחה אודות התלונה שהגישה המתלוננת כנגדו במשטרה (ת/2, ש' 30 - 37). כמו באישום השלישי, בעדותו בבית המשפט, במסגרת חקירתו הראשית, הנאשם לא התייחס כלל לאירוע נשוא האישום הרביעי (ראו חקירתו הראשית בפרוט' עמ' 29 ש' 20 - עמ' 30 ש' 10). בפועל, הנאשם גם לא מצא לנכון להכחיש בחקירתו הראשית את האישום הרביעי. יחד עם זאת, ההתייחסות של הנאשם לאירוע נשוא האישום הרביעי היתה רק במהלך חקירתו הנגדית וזאת בתגובה לשאלות מפורשת שנשאל לגבי האירוע נשוא האישום הרביעי. במסגרת החקירה הנגדית הנאשם אישר שנפגש עם ר במקום העבודה ואף שוחח עימו, אך טען שלא דיברו על התלונה שהוגשה ע"י המתלוננת כנגדו במשטרה, וזאת בניגוד לדברים שמסר בחקירה במשטרה לפיה לא נפגש כלל עם ר במקום עבודתו. בעניין זה יש לומר את הדברים הבאים:

א. העובדה שהנאשם לא התייחס בחקירתו הראשית לאירוע נשוא האישום הרביעי, מצדיקה **להפחית ממשקל עדותו במשטרה**, לפיה כלל לא נפגש עם ר במקום העבודה במפעל "דבוש" וגם לא שוחח עימו כלל, לא לגבי התלונה שהוגשה נגדו ע"י המתלוננת במשטרה וגם לא בכל עניין אחר.

ב. דבריו של הנאשם בחקירה הנגדית שאכן נפגש עם ר במפעל, כפי שר טען, מהווה **חיזוק לעדותו של ר** לגבי המפגש שהתקיים ביניהם.

40. לסיכום, הנני קובע שיש להעדיף את עדותו של ר על פני עדותו של הנאשם בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום הרביעי וזאת מהטעמים הבאים:

א. קיימת התאמה בין עדותו של ר בבית המשפט (שהינה עדות "לאמיתות התוכן") לבין הדברים שמסר במשטרה (שהינם ראיה "לעצם אמירת הדברים"), וזאת כאינדיקציה למהימנותו של ר.

ב. יש לערוך **הפחתה** ממשקל עדותו של הנאשם בהודעתו במשטרה שלפיה הכחיש את האירוע נשוא האישום הרביעי, וזאת בשל העדר התייחסותו בעדותו בחקירתו הראשית בבית המשפט לאירוע נשוא האישום הרביעי;

ג. עדותו של הנאשם בחקירה הנגדית שאכן נפגש עם ר במקום עבודתו של הנאשם ואף שוחח עימו מהווה **חיזוק** לעדותו של ר לגבי עצם קיום המפגש ביניהם במקום העבודה של הנאשם ושכן שוחחו וזאת גם אם הנאשם הכחיש שתוכן השיחה נגע לתלונה של המתלוננת כנגדו.

41. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי האישום הרביעי.

סוף דבר

42. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של כל העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום, לב' תשרי תשע"ו, 15.10.15, בהעדר הצדדים (ראו גם את האמור ב-"הערה מקדימה" בתחילת הכרעת הדין).

המזכירות תשגר את הכרעת הדין לבאי כוח הצדדים.